

## TŘI ZRANĚNÍ

Velká část dnešního křesťanského hnutí slibuje štěstí, zdraví, bohatství a úspěch. Modlitby mnohých věřících se zredukovaly na »Bože dej, udělej, uzdrav a znovu dej, víc a rychleji.« Z tolika kazatelů slyšíme lákavá slova prázdných slibů. Skandály nečestnost, nemorálnost, pokrytectví zanášejí rozkoly a nedůvěru mezi věřící a dokazují nevěřícím, že tzv. věřící se od nevěřících ničím neliší. Z křesťanství se stává obchod, z mnoha kazatelů obchodníci, kteří se vzájemně předhánějí a žárlivě si přivlastňují ovečky, bojují o moc, vliv, nadvládu, vedou pohodlný život a jednají jako novodobí farizejové. Z kolika dnešních shromáždění by nás Ježíš vyhnal jako kramáře s Božím slovem? Mnozí křesťané kráčí cestou, která je odporná Bohu i nevěřícím.

Více než před 600 lety žila v anglickém Norwichi Lady Julian. Neměla tolik biblického světla jako máme my dnes, přesto kráčela se svým malým světýlkem vedle Boha a tak ještě dlouho před reformací byla vlastně v duchu probiblickou křesťankou. Lady Julian po sobě zanechala útlou knížečku a svědectví. Její dílo je tak zbožné, tak nebiblické, že přispělo svým ojedinělým způsobem ke světové duchovní literatuře. Dříve než Lady Julian rozkvetla v zářivý a oslavující život, jenž byl znám po celé Anglii, modlila se k Bohu:

»Ó Bože, způsob mi tři zranění; zranění kajivosti, zranění soucitu a zranění touhy po Tobě Bože. O tato zranění Tě žádám bez jakýchkoliv podmínek.«

Tato žena chtěla tři zranění a

všechna byla pro slávu Boha. »Chci Tvoji slávu Bože bez podmínek, bez výměny, jakoukoliv ztrátu přijímám.

*Věrně jsou míněny šlehy od milujícího, ale zálučné jsou polibky nenávidícího. (Pr 27:6)*

Šlehy, rány, zranění. Podívejme se co řekl Job:

*Věru blažený je člověk, kterého Bůh trestá; kázeň Všemohoucího neodmítěte. On způsobí bolest, ale též obváže rány. (Jb 5:17-18)*

Ano, náš Pán způsobuje a ošetřuje naše zranění a tuto skutečnost bychom si měli dobře uvědomit.

Mnozí starozákonní proroci byli zranění muži, zasažení Bohem, sužování z Božího láskyplného, napravujícího pronásledování. Například Jákob. Dvakrát jej Hospodin střetl, v obou případech Jákob vyšel zraněn a podruhé trvale kulhal. Eliáš byl zasažen Božím mečem a nebyl už jedním z Adamových hrdých potomků, už nestál vzpřímen vlastním sebevědomím. A co Izajáš? Ten když uviděl vyvýšeného Boha zahořekoval.

*Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů. (Is 6:5)*

Izajáš byl zasažen znalostí Boha, která jej ranila až k pocitu ztracenosti. A Ezechiél, ten se stal před svým Bohem nemohoucím a nabyt úplně dětskou závislostí. Mojžíš, Josef, David a další byli raněni. Všichni známí křesťané jsou zraněné duše, jejich utrpení vzbuzuje soucit do dnes. Nic není účinnější jak se zbavit pýchy a falešného sebevědomí než zranění. Zranění nás snižuje do bezmocného dětství, zranění nám sestrihne hřebínek. Poražený člověk přestává bojovat, odkládá zbraně

a vzdává se, aby jej zranění usmrtilo. Potřebujeme být zranění Bohem, abychom vykřváceli a zemřeli sami sobě. Teprve až se nám před očima zhroutí svět můžeme poznat Boží lásku, Jeho světlo, Jeho oběť a cenu, kterou za nás zaplatil.

Joni Eareckson Tada, paralyzovaná od ramen dolů, promlouvá k milionům věřících i nevěřících z těla ženy, jež je raněná. Její svědectví udivuje i zatvrzelé duše. Představa života bez Krista, představa života v paralyzovaném těle otřese každým. Joni, skrze osobní tragedii, přináší velice účinně naději a dobrou novinu. Povězme si více o třech zraněních o která prosila Lady Julian.

#### 1. zranění je kajícnost:

Často slyšíme, že kajícnost přinese nové myšlení. Samozřejmě je tomu tak, ale zdá se, že kajícnost většiny skončí právě zde. Zredukovali jsme kajícnost jen na změnu myšlení. Kajícnost je bez pochyby duševní proces, ale taková kajícnost nám neprospěje, jestliže nepřeroste ve zranění ducha. Žádný člověk se opravdově nekaje, jestliže jej jeho vlastní hřích nezraní až k smrti, jestliže ho jeho duchovní zranění nezlomí a nevezme mu všechno sebevědomí. Kajícník ví, že je rebel a že osobně přibil svého Spasitele na kříž.

Abychom byli v opravdovém spojení s Bohem musíme se podrobit kajícnosti, která pokoří a zraní našeho ducha v takovou odevzdanou tvárnost, aby nás Bůh mohl vymodelovat ke svému potěšení. Naš vzpurný duch musí ze zranění kajícnosti vykřvácet, aby se mohl plně odevzdat Duchu Božímu. Všichni velicí křesťané, ať popsaní v bibli nebo mimo ní, byli natolik zranění kajícností, že se nikdy nezabavili svíravé pravdy, že osobně ukřižovali Ježíše Krista. Naše velikost, osobní i národní spočívá v naší slabosti, ve zraněném duchu. Pavel řekl, když mu Bůh odmítl uzdravení:

*Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzko-*

*sti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.*  
(2 K 12:10)

Kajícnost nám podlomí kolena a sebedůvěru. Mějme se tedy na pozoru před uspěchanou a povrchní kajícností. Naše vědomí, že jsme hříšní nás musí uderit tak silně, že způsobí nezhojitelné zranění, které nám náš hříšný stav bude neustále připomínat. Člověk si může být vědom své hříšnosti a přesto jí osobně vůbec nepocituje. Mnozí věří v úplnou zvrhlost lidstva a přesto nejsou touto znalostí raněni. Žádejme Boha, ať nás zraní pravou kajícností.

#### 2. zranění je soucit:

Soucit je citové ztotožnění s trpícími bližními. Kristus se dokonale ztotožnil s trpícími. Člověk, který je raněn soucitem, trpí společně s ostatními. Ježíš Kristus, náš Pán, nemůže už více trpět za naší spásu. Naší spásu vykonal jednou a provždy, když dal sebe samého, neposkvrněného hříchem, skrze Svatého ducha, Otci. Ježíš už nemůže více trpět za naší spásu, ale stále musí trpět, aby nás vyhrál na svoji spásnou stranu. Ježíš nás nevolá k vykupujícímu utrpení, protože vykopení bylo Jeho dokonalé a dokonané dílo na kříži. Ježíš nás volá abychom cítili společně s ním a s těmi, kteří se radují i s těmi, kteří trpí. Ježíš volá své, aby mu byli tělem zde na zemi, skrze které může trpět i milovat. Naš Pán má dvě těla. Jedno tělo bylo ukřižováno. To bylo tělo ve kterém trpěl, aby nás zachránil od věčného zatracení. Kristus má však ještě pozemské tělo sestavené z jednotlivců, které zahrnul do své církve skrze Ducha svatého v okamžiku jejich kajícího obrácení. A v církvi, tomto Ježíšově pozemském těle jehož tkáň je utkána z nás křesťanů, Ježíš trpí, aby vybojoval lidstvo pro Otce.

V každém člověku přebývá touha a neušlechtilá honba za světským nezodpovědným štěstím. Stačí jen povrchně pozorovat křesťany. Většina věřících by raději měla kousek ští-



stka než spolupřítel rány zármutku ostatních lidí. Zdá se, že není Boží vůlí, abychom hledali štěstí. Zraněný člověk nikdy nehledá štěstí. Měli bychom hledat svoji svatost a užitečnost Bohu. Svatý člověk bude vždy Bohu užitečný a teprve tehdy bude pociťovat opravdovou radost, pocit nefalešného štěstí. Jestliže budeme nejprve hledat štěstí, nenalezneme jej, budeme štvanci jako většina světa. Z takového kvazištěstí naše svatost a užitečnost Bohu nevyplýne. My lidé všechno obrátíme naruby. Tak jako dobré skutky jsou výsledkem spásy, tak i radost a štěstí jsou výsledkem naší svatosti a užitečnosti Bohu. Proto nemusíme hledat dobré skutky, ty nám Bůh připravil skrze spásu. Nehledejme radost a štěstí, ty nám Bůh připravil skrze naši svatost a užitečnost. Hledejme nejprve jeho království. Budme v Kristu, On nás spasí a udělá z nás svaté pracovníky a svatá radost a štěstí se dostaví po užitečně vykonané práci pro Boha. Tolik dokostelachodících jdou proti tomuto Božímu plánu. Hledají zbožné štěstí, příjemné pocity a až se dostaví, nutí se do dobrých činů za něž očekávají, že jim Bůh předá nebeskou vstupenku. Prchejme před tělesným zbožným štěstím, které zapomíná na svatost a užitečnost Bohu.

Kolikrát byl Ježíš šťastný? Ježíš byl muž zármutku. Ježíš trpěl jedno hoře za druhým. Ježíš nemohl být šťastný, když jej lidé odmítali. Křesťan, buřka Ježíšova pozemského těla - církve, se neraduje když zápasí se světem, který Krista odmítá. Maratonec, jako každý křesťan, běží v agonii a pokud agonii nepocituje, je na procházce daleko od cílové čáry. Jak radostné je konečné vítězství maratonského běžce.

*Já tedy běžím (Pavel) ne jako bez cíle; bojuji ne tak, jako bych dával rány do prázdna. Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným sám neselhal.*  
(1 K 9:26-27)

To není popis štěstí, to je sva-

tost a užitečnost, která vyplývá z naší spásy, která nás dovede k cíli, k opravdovému štěstí a radosti. Ježíš řekl:

*Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek.*  
(J 16: 21-22)

My jsme v jistém smyslu jako matky v porodních bolestech, spolu s námi Pán Ježíš Kristus trpí, má hoře, miluje a soucítí, aby přivedl na svět bolestným porodem Božího novorozence.

3. zranění je touha po Bohu:

Lady Julian toužila po Bohu, chtěla být raněna toužebnou láskou. Vždyť to je největší a nejdůležitější přikázání.

*Miluj Hospodina svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.* (Mt 22:37)

Lidé si říkají: »Jsem dobrý, nikoho jsem nezabil.« Ale nejhorší prohrěšek není zabít, nýbrž nemilování Boha. Bůh nemůže stát na prvním místě »vedle« všech a všeho. Bůh musí být ojedinělý a stát »nade« všemi a vším. Lady Julian chtěla být zamilována až k bolestnému zranění, až k smrti. Dokonce Boha žádala: »Bože, dej mi abych Tě chtěla tak vroucně, že se mi staneš nevyléčitelným zraněním na mém srdci, které nebudu moci překonat.«

Dnešní evangelizační úsilí vede obyčejně pouze k přijetí Krista. Snaží se zvýšit počet lidí, kteří prohlásí, že Krista přijali. Počítáme a sčítáme, vedeme statistiky, ale jak málo křesťanů dojde k bodu, kdy Kristovo požehnání vstoupí do jejich života. Je to jako bychom měli v bance miliony, a nikdy je nepoužili.

Můžeme růst ve vědomostech, můžeme znát bibli zpaměti a přesto jsme ve velké většině bez radosti, myslím té opravdové, nestrojené. Naše biblické učení může být tak ortodoxní jako ortodoxnost farizejů. Nezatoužíme-li však po Bohu, nikdy nepoznáme du-

chovní vír hledání a sebezapření. »Sebezapření« už téměř vymizelo z křesťanského slovníku.

Mějme také na zřeteli, že křesťanství je pro pohana paradoxní. Jsme šťastní, že je nám odpuštěno a přesto jsme zraněni, abychom poznali hoře. Radujeme se z míru v naší duši, který přinesl Kristus skrze svojí smrt na kříži, a přesto trpíme v zá-pase o každou duši.

Když Mojžíš viděl Boží slávu, pro-sil aby uviděl více. Když mu Bůh řekl, že má jeho milost, Mojžíš chtěl více milosti. Člověk, který je v těsném spojení s Bohem je ten, který horlivě toto spojení hledá. Čím více Boha chceme, tím víc jej máme a čím víc jej máme, tím víc ho chceme.

Kéž všichni žízňáme neuhasitelnou žízni. Mějme svatou, neutuchající touhu být vlastněni Bohem. My, dnešní křesťané většinou z poloto-varů, chceme slyšet kázání jak za nás Ježíš zemřel a protrpěl naše hříchy, abychom mohli být svobodní, šťastní, zdraví a prosperující, aby-chom se nasýtili vlastní svatostí, místo abychom se v agonii podělili se zmírajícím, hladovým světem ztra-cenců o svatost bolesti na kříži. Kristovo pozemské tělo, jeho církev, jsou pšeničná zrna, jejichž účelem není plnit žaludky dobrými skutky, ale aby přinesla bohatou úrodu. Ježíš řekl:

*Amen, Amen pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý úžitek. (J 12:24)*

Věřím, že Bůh chce, abychom po něm toužili až k smrti, která zraní na-šeho ducha, aby nás Duch svatý ne-ustále přibližoval k Bohu, abychom jej neustále nacházeli a neustále hledali, abychom jej neustále měli a neustále jej byli žádostivi. Jenom tak se bude tento svět v našem srdci postupně znehodnocovat a nebe zho-dnocovat.

Pomodleme se s Lady Julian: Bože, jsme nezodpovědní a dětinští křesťan-é. Jsme více zaneprázdnění myšlen-

kami o osobním štěstí než myšlenkami o své užitečnosti Bohu. Bože zraň nás nezhojitelným zraněním, které by nám připomínalo naši hříšnost, zraň nás zraněním, abychom měli svatý soucit s umírajícím světem, a zraň nás abychom onemocněli láskou k To-bě, abychom bezpodmínečně a bez ustání usilovali, zkoumali, hledali a nalézali.

-pst- Volně zpracováno z kázání A. W. Tozera-

## KŘEST

Každý rozhovor o pojetí křtu při-náší zneklidňující otázky. Připou-ští bible možnost spásy pro nepo-křtěné? Která forma křtu je ta pra-vá? Někteří zastávají křest dětí, jiní jenom dospělých. Má se stát křest zdrojem napětí a rozdělení? Jde nám o význam křtu nebo o formu křtu? Jde o zvuk slova nebo o vý-znam slova? Tak jako slova mají svůj zvuk a význam, tak i tělesné úkony mají svou formu a význam. Co nás zachraňuje? Forma? Pokropení vodou, potopení do řeky? Nebo vý-znam těchto úkonů?

Zapomeňme na tradici, podívejme se do bible. Petr to řekl úplně jasně:

*Stavěl se koráb (Noemova archa) v němž bylo z vody zachráněno jenom osm lidí. To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás.*

*(Pt 3:20-21)*

Vidíme tedy, že křest nás zachra-ňuje stejně jakobychem vstoupili do korábu před potopou. Tělesné poto-pení, ani pokropení nás nemůže za-chránit, protože nás do žádného ko-rábu samo o sobě nevstoupí. A Petr to potvrzuje:

*Nejde v něm (hovoří o zachraňují-cím křtu) zajisté o odstranění tě-lesné spíny, nýbrž o dobré svědo-mí, k němuž se před Bohem zavazu-jeme - na základě vzkříšení Ježíše Krista. (Pt 3:21-22)*

A zde to máme! Kropenka, křtitel-nice nebo řeka bez vnitřního závazu-ku, bez pochopení významu tohoto tě-lesného úkonu pokropení nebo ponoře-ní se promění v obyčejné šplíchání,

kde ze sebe smýváme jen tělesnou špínu. Vždyť Petr říká: »Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny...«

Křest je vnitřní závazek, tj. být »potopen« v Ježíši Kristu, být v něm ukřižován i vzkříšen. Noemova archa je předobraz Ježíše Krista. V něm musíme být uschováni před pohromou jako Noe a jeho rodina před potopou. Do Ježíše nevstoupíme fyzickým vodním obřadem. Do Ježíše vstoupíme vědomým vnitřním závazkem. Křest, tj. potopení do Ježíše Krista nás zachraňuje a v tomto smyslu musí být pokřtěn každý, aby byl spasen. Zachraňuje nás v srdci dokonaný význam křtu, nikdy ne samotný tělesný úkon křtu nebo dokonce jeho forma. Jako novorozeně jsem byl pokřtěn. Ptám se Petrovou logikou: Šlo mi o dobré svědomí k němuž jsem se před Bohem zavazoval? Vždyť mi bylo jen 7 dní. Nepamatuji si zřehla nic! O žádném osobním závazku ke Kristu nemohlo být ani řeči. Že by mě zastoupili rodiče? Stalin i Hitler se narodili v křesťanských rodinách a byli pokřtěni. Že by je takový křest zachránil? K tělesnému křtu jsem přistoupil až v 37 letech, teprve poté, co jsem přijal Ježíše Krista za svého osobního Spasitele a Pána a byl pokřtěn v Ježíši Kristu Duchem svatým. Až když jsem byl bezpečně usídlen v korábu Ježíše Krista, teprve potom jsem šel pod vodu, abych řekl okolostojícím bratrům a sestrám v Kristu, že jsem také v Kristu a Jemu jsem se veřejně zavázal. Tělesný křest vodou ať kropením nebo potopením není podmínkou spásy, ale důsledkem spásy. »Hle, jsem spasen, proto se nechávám pokřtít.« Nespasený může být pokřtěn třeba stokrát a docílí v nejlepším případě jen obmytí tělesné špíny, jak řekl Petr. Nejde o tělesnou formu, rituál, ale o vnitřní porozumění významu křtu. Jak by potom mohl být spasen Lotr na kříži?

Někteří teologové učí o křtu touhy a o křtu krve. První se týká dobrých lidí, kteří žili podle svědomí,

ale neměli příležitost poznat Krista ani křesťanství. Křest krve prý patří těm, kteří podstoupili pro Krista smrt, aniž mohli být pokřtěni vodou. Lotr si spásu za své dobré skutky nezasloužil, ani nezemřel za Krista, přesto "vstoupil" do Krista na kříži a na tělesné pokřtění mu nezbyl čas. Vírou se potopil do Krista a tím prošel tím opravdovým křtem. Vždyť slovo křest je odvozeno od Kristova jména ne od vody. V řečtině sloveso křtít - baptizo, znamená jednoduše potopit. Abychom byli zachráněni, musíme být potopeni, namočení v Kristu, musíme jím být prosáknuti. V tom vězí rozdíl mezi rituálem a vírou.

Pro mnoho křesťanů je tělesný křest záruka spásy. Bůh křest od spasených vyžaduje, ale Petr říká, že bez vnitřního závazku je to jen koupel. Jakýkoliv tělesný úkon chápáný jako nutnost spásy je čistokrevné pohanství, které anuluje Ježíšovu očistu. I chození do kostela je ve své podstatě neutrální činnost. Stejně tak pokropení svěcenou vodou nebo potopení ve křtitelnici nebo v řece je samo o sobě a ve své podstatě jen tělesný úkon. Co Bůh počítá je náš duchovní závazek, který s těmito tělesnými úkony spojujeme.

Bible hovoří o třech křtech, které popisuje na mnoha místech podrobně:

*Já vás křtím vodou k pokání (Jan Křtitel); ale ten, který přichází za mnou (Ježíš Kristus), je silnější než já - nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. (Mt 3:11-12)*

Kdo bude pokřtěn Duchem svatým a kdo ohněm? Duchem svatým jsou křtěni všichni věřící od Letnic až do druhého příchodu Ježíše Krista. Křest ohněm je budoucnost pro všechny nevěřící a naplní se s druhým příchodem Ježíše Krista. Dnes se velmi často hovoří o křtu Ducha svatého. Jakou úlohu má Otec, Syn a Duch svatý? Ježíš řekl:

*Amen, Amen pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu (Ducha Svatého),*



*mne přijímá. A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal (Ježíš byl poslán Otcem).*  
(J 13:20)

Tento verš plně vystihuje funkční hierarchii v Boží trojjedinnosti. Představme si trojdílnou teleskopickou anténu. Zasunutá anténa vypadá jakoby měla jen jednu část. Víme však, že další dva díly jsou zasunuté v prvním. Když vytáhneme druhý díl, zdá se, že je anténa složená ze dvou částí, avšak víme, že uvnitř druhého dílu je zasunut díl třetí. Takhle si zjednodušeně představuji Boží spolupráci. Otec vyšle Syna a Syn vyšle Ducha svatého. Syn potom »zasune« Ducha svatého i s věřícím do sebe - to je ten spásonosný křest. Otec potom »zasune« do sebe takto naplněného Syna a všichni jsou v jednom. Zde jsou verše, které toto potvrzují:

*Až přijde přímlovce (Duch Svatý), kterého vám pošlu od Otce, Duch Pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mě (Ježíš) vydá svědectví.*  
(J 15:26)

Duch Svatý je instrumentální, v 7. pádě! Jsme přesvědčeni osobním svědectvím, totiž Bohem - Duchem Svatým. Ježíš nás Duchem Svatým pokřtil, potopil, do sebe, do svého těla, do své církve.

*V ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve Mně a Já ve vás.*  
(J 14:20)

Nechme se přesvědčit Duchem Svatým, aby nás Ježíš s Jeho pomocí zasunul do sebe a tak jsme byli všichni jednotni i v Bohu Otci. Musíme být pokřtěni, to jest "Pokřtění" ne "podvodování." Voda, ať pokropení nebo potopení je předobraz duchovního usídlení v Kristu.

-pst-

## ZAČÁTEK MOUDROSTI

Lékařská věda nachází souvislost mezi naším myšlením a zdravím. Západní knižní trh je zaplaven literaturou, která »objevuje« to o čem bible mluví od počátku. Dnešní objevitelé starého však zaměnili ná-

zvosloví a posunuli význam. Místo Boha hledají duševní energii s kterou mohou manipulovat lidské vědomí a tím i tělesné funkce. Lékaři již nezlehčují víru pacienta v uzdravení a dokonce uznávají, že náš zdravotní stav závisí na psychoneuroimunologii. Jinými slovy náš psychický stav ovlivňuje obranné vlastnosti našeho systému. Člověk je nevyčleřitelně nábožný. Ateisticko-materialistické chápání světa popřelo duchovní podstatu života. Člověk, který vědomě či nevědomě odmítá Boha, musí najít jiný zdroj duchovního naplnění. Nedostatek duševního rozvoje zničí nejen tvořivé schopnosti člověka, ale i jeho produktivitu a ovlivní jeho fyzické i mentální zdraví. Člověk začne vegetovat. Hledá a experimentuje, ale nenachází uspokojení. Utká sám před sebou, je závislý na alkoholu, drogách, odává se sexuální svobodě, sportem vylepšuje a umrtvuje tělo, konzumuje, mění životní partnery, zaměstnání, stěhuje se z místa na místo, ale klid a uspokojení nenachází. Meditace, mentální relaxace, hypnóza, jóga, léčení pomocí nadpřirozených sil a měření škodlivých vlivů plní titulní stránky populárních časopisů. Člověk se žene životem a čím víc má, tím víc cítí hlubokou nespokojenost.

Čím vyspělejší a bezbožnější společnost, tím více má psychologů a psychiatrů. Časté mentální poruchy a choroby jsou jedním z největších zdravotních problémů moderního světa. Lékařská věda společně s psychologií a psychiatry hledá příčiny. Nejméně mentálních poruch je způsobeno zraněním mozku nebo úrazu. Mozek může být poškozen během těhotenství nebo později infekcí a otravou. Manželská nevěra, prostituce, promiskuita rozšiřuje pohlavní choroby, které společně s drogami a alkoholem ničí zárodky dětí v nejranějším stadiu vývoje. Následky jsou hrůzné. Rodí se neustále víc a víc poškozených dětí, které trpí za nemohutnosti a nezodpovědnosti rodičů.

Co učí bible o mentálním zdraví? Bible je plná moudrosti, rad a příkladů. Kdybychom si vryli do paměti pouhých 20 stránek z Přísloví, 31 krátkých kapitol a řídili se jimi, poznali bychom příčiny a nemuseli zoufale hledat odpověď na otázku co způsobuje nespokojenost a mentální poruchy dnešního světa.

*Radostným srdcem zkrásní tvář,  
kdežto trápení srdce deptá ducha.  
(15:13)*

Nejsme ani první ani poslední generace, která hledá blaženost. Král Salamoun napsal:

*Nuže, teď to zkusím s radovánkami,  
a pomějí se dobře. A hle, také to  
je pomíjivost! O smíchu jsem řekl:  
Je to ztráťtění, o radosti pak:  
Co to provádíš? Usmyslil jsem si,  
že své tělo osvěžím vínem, ačkoliv  
mé srdce tíhne k moudrosti, a že  
pochopím té pomatenosti, dokud ne-  
zjistím, co dobrého pod nebem mají  
lidští synové z toho, co konají ve  
vyměřených dnech svého života.  
Podnikal jsem velkolepá díla, po-  
stavil jsem si domy, vysázel vini-  
ce, založil si zahrady a sady a v  
nich vysadil kdejaké ovocné stro-  
moví, zřídil jsem si i vodní ná-  
drže pro zavlažování lesních poro-  
stů. Nakoupil jsem si otroků a  
otrokyň a měl jsem i doma naroze-  
nou čeleď, stád skotu a bravu jsem  
měl víc než všichni, kdo byli v  
Jeruzalémě přede mnou. Nahromadil  
jsem si také stříbro a zlato a za-  
bral i vlastnictví králů a krajin;  
opatřil jsem si zpěváky a zpěvačky  
i rozkoše synů lidských, milostni-  
ce. Stal jsem se velikým a před-  
čil jsem všechny, kteří byli v Je-  
ruzalémě přede mnou; nadto při  
mně stála má moudrost. V ničem,  
co si žádaly mé oči, jsem jim ne-  
bránil, svému srdci jsem neodřekl  
žádnou radost a mé srdce se rado-  
valo ze všeho, za čím jsem se pa-  
chtíl, a to byl můj podíl ze všeho  
mého pachtění. I pohlédl jsem na  
všechno, co bylo mýma rukama vyko-  
náno, na své klopotné pachtění, a  
hle, všechno je pomíjivost a honba*

*za větrem; a žádný užitek z toho  
pod sluncem není. (Kaz 2:1-11)*

*ZAČÁTEK MOUDROSTI JE BAZEN PŘED  
HOSPODINEM A POZNAT SVATEHO JE  
ROZUMNOST. (Př 9:10)*

-kas-

## OSLOVENÍ

Snad každý z listů Nového Zákona má v úvodu oslovení. Pavel, služebník Krista Ježíše, povoláný za apoštola sděluje v úvodním oslovení plno informací. Přemýšleli jste někdy o důležitosti oslovení? Proč apoštolové věnovali takovou péči zejména úvodnímu oslovení, ale i všem dalším, kterými se obraceli k adresátům?

*Na počátku bylo Slovo, to Slovo  
bylo u Boha, to Slovo byl Bůh.  
(J 1:1)*

Tedy slovo. Slovo zaujímá ve vzta-  
zích mezi Bohem a člověkem významné  
místo. Slovo se netýká pouze toho  
či onoho hlediska Božího díla, nevy-  
jadřuje pouze jeho prvky rozumové  
sdělitelné a postižitelné, ale je  
základní formou Božích zásahů ve  
světě. Skrze své Slovo stvořil ne-  
besa i zemi, ve svém Slovu se zje-  
vuje lidem a zvěstováním Slova se  
naplňují a rozvíjejí dějiny církve.  
Zaměříme se na slovo, které je oslo-  
vením. Apoštolové používají často  
oslovení: Bratři moji, bratři moji,  
moji milovaní bratři, nebo prostě  
milovaní ... Jan píše dokonce:  
Děti, děti moje; napsal jsem vám,  
dětí, že jste poznali Otce. Napsal  
jsem vám, otcové, že jste poznali  
toho, který jest od počátku. Napsal  
jsem vám, mládenci, že jste silní  
a slovo Boží ve vás zůstává ...

Všechna tato oslovení jsou prod-  
chnuta opravdovostí, láskou sbližují  
pisatele s čtenářem. Svědčí o zá-  
jmu, o starostlivosti o ty, jimž chce  
něco sdělit. I my se ve svém životě  
obracíme k člověku, k lidem. Mnohde  
v církvích se vzájemně oslovujeme  
sestro či bratře. Toto oslovení,  
protože zůstává tam kam patří, je  
pořád svěží, pomáhá překlenout každý

úvod. Jak je důležitý dobrý úvod víme např. z toho, že pozorujeme-li řečníka, který se hned na začátku zakoktá, pak dvakrát pozdraví pány a zapomene na dámy, něco nesrozumitelně zamumlá a pak už může mluvit co chce, protože my jsme si udělali obrázek. První dojem je často rozhodující a tvoří spolu s vizáží a pohyby začátek slovního projevu, nebo-li úvod, tedy oslovení. Udělat dojem v žádném případě neznamená za každou cenu udělat dobrý dojem, ale ten správný.

Některá oslovení v současnosti trpí újmou častosti jejich používání, nebo užívání tam, kde by se nemuselo nebo nemělo. I taková "paní" a "slečna" má svoje úskalí. Je kruté, když muž vyhrkne slečno, pak se kritickým pohledem opraví na paní. Krásné je oslovení, které bychom mohli nazvat anticipační, když se těhotným ženám říká "maminko." Díky naší mládeži se prosadily tituly označující zvířecí druhy či různé stupně mentálních defektů, přičemž dávno nejde o nadávky či urážky, ale o pouhé oslovení.

Všimněme si forem individuálního oslovení. Všimli jste si, že je velice snadné si s někým tykat, zejména při nějaké zábavě, v alkoholickém opojení, ale jak nesnadné je začít tomu člověku říkat křestním jménem? Ježíš, když se zjevil Saulovi, řekl mu: "Saulu, proč mne pronásleduješ?" Oslovil ho jménem, dokonce dvakrát. Znáám manžele, kteří si po padesáti letech společného manželství říkají "ty" a volají na sebe "haló." Z jejich vztahu se dávno vytratila láska, cit a porozumění. Žijí spolu ze zvyku, z majetkové závislosti a celý jejich vzájemný vztah je neosobní.

Způsob oslovování nám může hodně prozradit o celé společnosti. Zamysleme se sami nad sebou a začněme u svých nejbližších: Jak často se na sebe obracíme jménem? Jak často začínáme větu "ty" nebo "poslyš" a nebo nám úvod nestojí za to a začneme chrlit své úvahy do vzduchu a

předpokládáme, že oni slyší a poslouchají?

Celé dějiny spásy, jak o nich svědčí Písmo, jsou Slovem, které Bůh adresuje světu. Važme si Slova a važme i svá slova.

-L.S. ČS-

## O BIBLI

### 01 INSPIRACE BIBLE

Kdo je autorem bible? Podívejme se jak bible vidí sama sebe, co o jejím autorství říkají autoři sami. Z hlediska prostého uvažování máme jen tři odpovědi.

1. bibli napsali jen lidé
2. bibli napsali lidé a Bůh
3. bibli napsal Bůh

Lidé hovoří o inspiraci Božího slova, ale když chcete znát bližší definici co míní pod pojmem inspirace, dostanete škálu odpovědí.

Jedni tvrdí, že bible byla inspirována stejným způsobem jako veškerá významná literatura. Říkají, že bible vyzývá lidské srdce, aby vzlétlo do vyšších výšin. Takové je vysvětlení inspirace, které uslyšíte v nekonečné řadě obměn, které však bibli upírá její jedinečnost. Mnoho děl klasické literatury povznese lidská srdce do výšin. Lidé často vidí v bibli jen mistrovské literární dílo bez Božího vlivu. Toto je humanistický a ateistický přístup k bibli.

Druzí věří a tvrdí, že bible je částečně inspirována, protože obsahuje Boží slovo společně s mytologií, legendami, ságami, pověstmi a proto i nevyhnutelně s chybami. Toto chápání vlastně říká, že se Boží slovo může v bibli vyskytovat, ale že není synonymní s bibli. Toto vysvětlení staví lidské autory a Boha na stejnou autorskou rovinu.

Tyto dva názory však neobstojí, jestliže promluví samotná bible. Bible o sobě říká, že není pouhou literaturou ani neúplným Božím slovem. Bible tvrdí, že je Bohem inspirována v celé své celistvosti. Je vdechnuta Bohem.

*Věškeré písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, usvěd-*



čování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2 T 3:16)

Kralická bible je ještě blíže pravdě, když říká:

*Všelikéť písmo od Boha jest vdechnuté ...*

protože řecký originál používá sloveso »theopneustos,« kterému dobře rozumíme. Theos je Bůh a pneustos je jako naše česká pneumatika naplněná vzduchem. Když začne pneumatika unikat, »vydechuje« vzduch. Když mluví Bůh, vydechuje Boží slovo. Theopneustos! Bohem vydechnuté!

*Nikdy totiž nebylo vyřčeno pro roctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé poslaní od Boha. (2 P 1:21)*

Tento verš opět potvrzuje, že všechno písmo bylo vdechnuté, protože proroci nikdy nemluvili bez popudu Ducha svatého. Z tohoto verše také vyplývá, že Bůh nepoužil mechanické diktování, nýbrž použil osobnost a sloh jednotlivých pisatelů bible. Protože Bůh stojí za veškerým biblickým písmem a poněvadž je dokonalý, výsledek jeho práce tomu musí odpovídat. Jestliže bible obsahuje chyby, potom musely být vdechnuty Bohem. Tento důležitý koncept si musíme uvědomit. "Bůh je a nemlčí."

Inspirace znamená, že Bůh, Duch svatý pracoval jedinečným způsobem a zásahem na pisatelích bible. Tím se stal jejich zápis opravdovým Božím slovem. Každý pisatel psal svým slohem, používal svůj rozum a zkušenosti a přesto jejich dílo bylo napsáno Bohem.

Jestliže se vám zdá, že si protiřečím, chci vás ujistit, že sám nechápu jak může Bůh ovládnout rozum člověka, aniž by se dotkl jeho osobní tvorby. Stejně je to i se spásením. Ačkoliv se pro spásu rozhodne každý člověk sám, přesto byl již před založením světa Bohem předurčen ke slávě. Tím naše nedůvěra a skepticizmus nekončí. Lidé se ptají

dál. Do jakého stupně je bible inspirována? Bylo inspirováno každé slovo, každá kniha bible, každý historický záznam? A co verše, které znějí jako vědecké závěry? Je inspirován každý překlad?

Podívejme se opět do bible samotné. Nechme jí být vlastním interpretem. Bible byla inspirována do posledního písmene všech biblických knih.

*Proto i my děkujem Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti, ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte. (1 Te 2:13)*

Bible končí následujícím varováním:

*Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova prorocství této knihy: Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsanych v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto prorocství, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize! (Zj 22:18-19)*

Že inspirace zahrnuje každé slovo vyplývá i z následujícího verše:

*... abychom poznali, co nám Bůh daroval. O tom mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch a duchovní věci vykládáme slovy Ducha. (1 K 2:13)*

Pavel bere vážně i biblickou gramatiku. Argumentuje s galátskými:

*... nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku. (Ga 3:16)*

Jak vidíme, někdy celý smysl biblické pasáže spočívá v jednom slovu, zda-li je v jednotném čísle nebo množném, zda-li je v sloveso v trpném nebo činném rodu, záleží na čase sloves, atd. Někdy vysvětlení vězí v tom, co bylo zamlčeno, protože je to odhaleno na jiném místě. Žádný přepis, kopie nebo překlad není inspirován. Inspirován byl pouze původní text v originálním jazyce. Z praktického hlediska však můžeme považovat každý překlad "jakoby" in-

spirovaný, protože překladatelé a kritika přeloženého textu z originálu, obzvláště dnes, zajišťuje dostatečnou přesnost tlumočení. Mark Twain také nepsal česky a přesto všechny české překlady nesou jeho jméno, jakoby česky psal.

Zajímavá je následující úvaha Charlese Wesleyho, který řekl: »bibli napsali buď dobří lidé nebo dobří andělé nebo špatní lidé nebo démoni nebo Bůh.« Bible však nemohla být napsána dobrými lidmi nebo dobrými anděly, protože dobří nemohou lhát natolik, aby si za každým »Bůh« vymysleli vlastní text. Bible nemohla být napsána zlými lidmi ani démony, ti by nikdy nenapsali knihu ve které by odsoudili sami sebe do horoucích pekel. Bibli tedy musel napsat Bůh, jinou alternativu lidského autorství nám neponechal.

-pst-

## Z DOPISŮ ČTENARŮ

... Kroutící hlavy, nevěřící pohledy se snahou o tom raději nepřemýšlet, avšak to samé platí o na-prosté většině věřících, které znám. Mě samotného to tolik ani nepřekvapuje, poněvadž mně můj dědeček od mala vštěpoval do mysli, že lidstvo si za celou svou historii vytvořilo celou řadu tradic, kultů, názorů, výkladů Písma, teologických pohledů, filosofii, které nemají co dělat s Ježíšovým učením, ba dokonce ani se zdravým rozumem. Proto člověk podléhá všem pevně zakořeněným lžím, které se pro něho staly pravdou. Nechce se jim přemýšlet, pracovat na sobě samých (samotném), samozřejmě ne pro sebe, ale pro Boha a Jeho záměr.

Největším problémem je egoismus, odpor k tomu, hledat to, co je v nás a pro nás špatné, i když jen zdánlivě, protože jen to je cesta k tomu, abychom se zbavili sobectví a nahradili je láskou, která příliš nemluví, která se neprojevuje jen zbožnými řečmi, očina pozvedlýma k nebi a pravidelnou účastí na shromáždění, i když to poslední má svůj biblický

klad. Zarážející také je, že k řadě z nich (jak věřících tak nevěřících) patří inteligentní lidé, schopní přemýšlet. Opravdu není inteligence jako inteligence a moudrost jako moudrost. Je jednodušší poslouchat člověka než Boha, Ježíše Krista, i když člověk komunikovat musí, ale měl by asi vždy přemýšlet, číst bibli, porovnávat a pak je řada věcí tak jasných.

-P.B. ČS-

## ODPOVĚĎ ČTENARŮM: 02 JISTOTA SPASENÍ

Učení Písma, bible, o tvralém, věčném zabezpečení věřících má dalekosáhlé důsledky pro náš každodenní život. V podstatě se jedná o následující otázku: "Může věřící člověk ještě ztratit spaseení, které získal vírou v Krista?" Není to otázka jednoduchá; vyžaduje studium Písma.

Tu ho pán zavola a řekl mu: "Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým služebníkem, jako jsem se smiloval já nad tebou?" A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru. (Mt 18:32-35)

Apoštol Petr se ptá Pána Ježíše na odpuštění. Pán Ježíš nejdříve stručně odpovídá povětským »sedmdesátkrát sedm« ale pak celou problematiku odpuštění rozvádí v podobenství. Ukazuje jakými principy se řídí odpuštění v království Božím. Začíná slovy: "S královstvím nebeským je to tak, jako když ..." a následuje celé podobenství. Jinými slovy, tedy se vůbec nejedná o věčný osud člověka! Jedná se o odpuštění mezi lidmi ve vztahu k Božímu odpuštění člověku. Všimněme si, že nemilosrdný služebník není ve vězení na doživotí, nýbrž jen do té doby, dokud nesplatí celý dluh. Proto nemáme nejmenší důvod k tomu, abychom si ve výkladu představovali pod výrazem

»vězení« věčný osud člověka nebo dokonce jako »ztrátu spasení«.

Bůh své děti vychovává, ale neza-tracuje! Kdy to konečně pochopíme? Další příklad:

*Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: "Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?" On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: "Svazte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů." (Mt 22:11-13)*

Toto je opět známé podobenství o svatebním šatě. Klíč ke správnému porozumění je význam svatby, nebo spíše svatební hostiny. Svatební hostinou je míněno tisícileté království Pána Ježíše na Zemi, které začne druhým příchodem Ježíše Krista. V té době bude Církev u Krista, spolu s ním se vrátí. V sedmiletém soužení uvěří ještě celá řada lidí. Ti jsou pozváni na »svatbu« totiž na »svatební hostinu« nebo-li k účasti na tisíciletém království Ježíše Krista na Zemi. To jsou ti, kteří obdrží svatební roucho Kristovy spravedlnosti. Ostatní takové roucho mít nebudou, jsou proto zatraceni a uvrženi do temnot, odstranění z této Země. Vidíme, jak je nesmírně důležité rozlišovat jednotlivá období. Nemůžeme míchat všechno dohromady. Bylo by to neslučitelné s poselstvím Písma, kdybychom člověka bez svatebního roucha chtěli označit za věřícího, který »ztratil spasení«.

Další příklad je známé podobenství o deseti pannách, nebo družičkách:

*Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: "Pane, Pane, otevři nám! Ale on odpovídal: "Amen, pravím vám, neznám vás." (Mt 25:10-13)*

V tomto podobenství vystupuje deset družiček, z nichž pět si vzalo s sebou dostatečnou zásobu oleje na

svícení a pět nikoliv. Sly si tedy olej dodatečně koupit a proměškaly příležitost zúčastnit se svatební slavnosti. Prý to je obraz lidí, kteří ztratili spasení.

Mějme znovu na paměti, že svatební slavnost představuje tisícileté království. Daleko důležitější je skutečnost, že pět družiček nemělo olej! Olej je v Písmu neklamným symbolem Ducha Svatého. To znamená, že pět pošetilých družiček představuje lidi bez Ducha Svatého. Je možné, že by existoval věřící člověk, který by neměl Ducha Svatého? Z Písma víme, že něco takového je naprosto vyloučeno. Apoštol Pavel píše:

*Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. (Ř 8:9)*

Navíc, ženich jim říká: "Neznám vás." Z toho vyplývá, že se jedná o nevěřící, nespasené lidi a nikoliv o věřící, kteří »ztratili spasení«.

*Pán zná ty, kdo jsou jeho. (2 T 2:19)*

Následující verš bývá argumentem namířeným proti biblickému učení o trvalém zabezpečení věřících.

*A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl." (1 K 10:12)*

Je zajímavé, že když se tento verš připomíná, bývá citován společně s předcházejícími verši, které jsou varováním z dějin izraelského národa. Ovšem, buď z neznalosti, nebo úmyslně se zapomíná na následující verš:

*Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (13)*

Tímto textem, který k uvedenému verši patří, je celý argument obrácen naruby. Dát pozor aby nepadl? Jistě, samozřejmě! Ale cožpak se pádu uchráníme? Kdo z nás může tvrdit, že od té chvíle co uvěřil, ani jednou nepadl? Padli jsme, padáme a budeme padat dokud budeme na živu. Ale znamená to snad, že s každým



pádem ztrácíme spasení? Jaký je to nesmysl! Naopak, Bůh ve své věrnosti již předem připravil východisko z každé zkoušky, abychom mohli obstát. Chápeme již Boží milost? Nic jiného, než Boží věrnost, láska a milost. Z jeho milosti smíme po každém pádu směle povstat a začít znovu. Že si milost nezasloužíme, to je víc než jasné. Ale ona tu je, je tu stále, Boží milost je základem Božího jednání s každým člověkem; a to především věřícím. Věřící může padnout, ale nemůže ztratit spasení.

Další verše, které činí věřícím značné potíže v chápání jsou:

*Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař (slova Ježíše). "Každou mou ratolest, která nese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne, pak ji seberou, hodí do ohně a spálí." (J 15: 1-6)*

Určitá potíž spočívá v tom, že se jedná o ilustraci. Ilustrace je užitečná věc, ovšem žádná ilustrace nezobrazí skutečnost naprosto dokonale, ani když jí vysloví Pán Ježíš. To znamená, že při výkladu ilustrace si musíme dát pečlivý pozor, abychom jí "nepřetáhli," abychom její výklad nepřehnali a tím jí třeba nedali naprosto opačný význam než měla mít.

Výraz "zůstávat" v našem textu znamená společenství s Pánem Ježíšem. Ten, kdo "nezůstává při kmeni," neprožívá momentálně plné spojení s Pánem a proto ani nemůže nést ovoce. Přitom však nepřestává být ratolestí. Stejně tak jako dítě, které se něčím proviní, neprožívá radostné obecenství se svými rodiči,

ale přesto nepřestává být jejich dítětem. Hlavní chyba při výkladu této ilustrace se dělá v tom, že se bere nezávisle na verši prvním a druhém. Jakoby bylo čistě na nás, na věřících, jestli "zůstáváme" u kmene nebo nikoliv. To vede k mylné domněnce, že si pak věřící může dělat co chce, jakoby se ke kmeni mohl sám připojit a zase samovolně oddělit. V prvních verších je však jasně řečeno, že pročišťování a ořezávání ratolestí je práce Boha - Otce. Nemá to ani Pán Ježíš, že by nějakým způsobem nechal ratolesti bez ovoce uschnout; natož že bychom se mohli my ze své vlastní vůle Pána Ježíše vzdát. Nikoli. "Můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, které nese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce."

Další zásadní chybou je domněnka, že naše spasení záleží na tom, jestli neseme ovoce nebo nikoli. Cožpak si neuvědomujeme, že bychom tím stavěli celý princip Boží milosti na hlavu? Cožpak si svým životem, jednáním, skutky, můžeme spasení u Boha zasloužit? Kde by pak zůstala Boží milost? Nikoli, tady se jedná skutečně o ovoce, o to, jak jsme Pánu Bohu užiteční. Z toho důvodu pak nemůže být v sázce naše spasení. Jistě, Pánu Bohu nesmírně záleží na tom, jestli jsme mu k užítku, jestli nesu ovoce Ducha Svatého, jestli je na mém životě vidět Jeho dílo při mně a jestli jsem produktivním křesťanem. Ale pokud se stane, že v důsledku nějakého pádu, hříchu, ztratím na čas spojení s Pánem Ježíšem Kristem a ovoce nenesu, stále to neznamená, že mne Bůh zavrhuje, a že "ztrácím spasení." Cožpak si můžeme myslet, že jednou, když neseme ovoce, nás Bůh přijímá a když je nese, hned nás zavrhuje? Skutečně bychom měli Pána Boha tak náladového? Jak zvrácená myšlenka!

Co tedy znamená 6. verš z 15. Janovy kapitoly? Nemohu odpovědět lépe než citátem z Písma:

*Jsme spolupracovníci Boží a vy*

jste Boží pole, Boží stavba. Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže se onen den, neboť se zjeví ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu. Sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm."

(1 K 3:9-15)

Zkušební oheň soudné stolice Kristovy (2 K 5:10). Nikoli Božího soudu nad hříšníky, nýbrž soudné stolice Kristovy nad věřícími lidmi. Zkušební oheň díla, života věřícího člověka. Tady se nejedná o věčné odsouzení a zatracení nevěřících bezbožníků. Jedná se o posouzení užitečnosti a produktivity každého věřícího člověka, každého Božího dítěte. A právě to měl na mysli Pán Ježíš ve svém podobenství zaznamenaném v 15. kapitole Janova evangelia.

Uzavřeme úvahu výřatkem z následujícího dopisu. Toto svědectví se vztahuje přímo k obsahu zamyšlení o jistotě spasení a o trvalém zabezpečení věřícího člověka.

.. Nová jistota však způsobila nové pohnutky v mém životě:

1. ujištění, že je moje modlitba dialog, mě přivedlo k tomu, že jsem s Pánem začala opravdu živě mluvit;
2. ujištění, že je Bible doslova Boží slovo, a ne z člověka, mne zase přivedlo k tomu, že jsem mu začala pozorněji naslouchat;
3. přidala se k tomu jistota spasení a to, že Bohu na mě záleží, a že mě má rád mě přivedlo k tomu, že jsem začala živě toužit po tom, abych se Bohu líbila a abych mu svým životem dělala čest a slávu.

- xxx - Příspěvek -

## RŮZNÁ NÁBOŽENSTVÍ A BIBLÉ O2 ŽIDOVSTVÍ A BIBLÉ

Srovnajme zevrubně základní náboženství s probiblickou křesťanskou vírou. Začneme s vírou, která je křesťanství nejbliž. Samozřejmě, je to židovství. Židovské náboženství stojí pevně na dodržování zákona, kterému se říká torah. Zákon byl dán Mojžíšovi Bohem. Bůh Židům slíbil, jestliže budou zákon dodržovat, že jim požehná.

Po zákonu přišli proroci a ti kladli hlavní váhu na spravedlnost a lásku. Rozhodně hlásali nadřazenost lásky před dodržováním titěrných pravidel a regulí.

Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: Jen to, abys zachránil právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. (Mi 6:8)

1. Rozdíl v chápání Boha:

My, probibličtí věřící věříme, že Bůh je trojjediný Otec, Syn a Duch svatý. Věříme ve tři vzájemně neoddělitelné osoby, obsažené v jedné podstatě, esenci Boha. Prostor, přestože má tři rozměry, je také jenom jeden.

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

(Mt 28:19)

Židé tento biblický koncept popírají, i když v Genesis je uvedeno hebrejské jméno Boha v množném tvaru, Elohim, na místo jednotného čísla El.

2. Hřích:

My, probibličtí věřící věříme, že všichni lidé upadli v hřích Adamovým neuposlechnutím.

Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt. (R 5:12)

Židé nevěří, že se člověk rodí hříšný, duchovně mrtvý a oddělen od Boha. Věří, že se nerodí ani dobrým ani zlým, nýbrž schopný dobrého a zlého se svobodou volby. Tato víra odporuje jejich vlastnímu písmu, které tvrdí přesný opak:

Ano, zrodil jsem se v nepravosti,

v hráchu (ne hráchem) mě počala matka. (Ž 51:7)

### 3. Spasení:

My věříme, že spasení vězí pouze a jenom v zastupující smrti Ježíše Krista, jenž na sebe vzal náš hrách a byl za něj potrestán jako by jej spáchal sám.

*Jsou (tj. hříšníci) ospravedlňováni zadarmo, jeho milostí, vykoupěním v Kristu Ježíši. (Ř 3:24)*

Židé věří, že každý může získat spásu oddaností Bohu a mravním chováním. Židovský Izajáš však napsal pravý opak:

*Jenže On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdravováni. (Iz 53:5)*

4. My věříme, že Ježíš Kristus je Bůh, že nebyl zplozen hříšným mužem, ale Bohem - Duchem svatým, proto byl bezhříšný a tím schopen vstřebat náš hrách.

*Vždyť Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Mk 10:45)*

Některí Židé uznávají Ježíše Krista jako dobrého učitele, rozhodně jej však nepřijímají jako svého Spasitele - Mesiáše. Židé totiž chápají Mesiáše národně. Jejich Mesiáš má přinést Židům mír, ne záchranu jednotlivců a pohanů z bahna hráchu. Víme, že židovský Mesiáš, Spasitel, Ježíš Kristus vyplní Židům jejich očekávání až druhým příchodem.

Křesťanství, probiblická víra vyvěrá z židovství a je jeho dovršením. Bez Židů, bez Abraháмова faktoru bychom bibli neměli. Židé přijímají pouze Starý zákon v němž popírají verše, které směřují k Ježíši Kristu a vyplňují se v Novém zákoně. Studium mesianických veršů Starého zákona je fascinující. Stovky židovských veršů ukazují bez jakékoliv pochybnosti Krista a je záhadou co Židům brání věřit vlastnímu písmu. Studium židovské historie, židovské existence, židovského písma a jejich pronásledování je klíč k porozumění

světové budoucnosti a druhému příchodu našeho společného Mesiáše, Ježíše Krista.

-pst-

## PÁN BŮH SCHOVAL NEJKRÁSNEJŠÍ ZEMI DALEKO OD LIDÍ

Po přistání v Christ Church jsem si asi 10x kýchl. Alergie, a nemám žádný antihistamin. Vlahý, teplý a suchý vítr nám načechral peří po dlouhém letu. Jakarta, Bali, Melbourne, Sydney a konečně Nový Zéland. Na letištní televizní obrazovce se svíjely ochlupené zjevy zamotané do drátů elektrických kytar a hutného dýmu. Jen jim vidle chyběly.

Na letišti vystoupilo 400 cestujících a byly k dispozici dva dámské a dva pánské záchody. Jedna fronta stála na záchod a druhá na pasovou kontrolu. Pasová kontrola šla daleko rychleji. Nepotřebovali jsme žádná víza, žádné prohlídky. Jen ten jazyk. Přestože je to anglicky hovořící země, když na nás něco vychrlí, nerozumíme ani slovo. Zpřehází samohlásky, místo »e« říkají »i« a než jsme na to přišli, že první půlku slova spolknou úplně, byli jsme v úplné cizině.

Jen co jsme se osprchovali, padli do postele, museli jsme zkontrolovat televizi. Večer Benson, ráno Bill Cosby, staré americké seriály s černými hrdiny. Ale zaplat Pán Bůh, aspoň se nestřílí, nevraždí, nejsou automobilové honičky, ani policie, ani zloduší, ani manželské trojuhelníky či kosočtverce.

Ráno jsme posnídali a asi po 10 km se také pohádali. Jako vždy, když žena radí a muž řídí a reaguje na povely vlevo či v pravo asi o tři křižovatky později a hrozně mu vadí, že nemůže řídit a současně koukat do mapy. Já mapy nemám ráda, protože se mi zdá, že je stejně všechno jinak a doufám, že nás lokální ukazatelé vyvedou správným směrem. Zabloudili jsme, ale vždyť to není snadné začínat u protinožců a chodit hlavou dolů.

Christ Church (Kristův Kostelec)



je malé, ale největší městečko jižního ostrova. Domečky jsou jak rekrtační chatičky, maličké, skromné, každý má načechrané a čistounké záclonky. Zahrádky jsou plné barev a květů neuvěřitelných rozměrů. Načechrané záclonky jsou i na oknech garáží benzinových pump. Kolem silnic jsou vysázeny zahradnickým způsobem lesy, v polích stojí řady neprodyšných větrolamů sestříhaných do přesných kubických tvarů. U nich jsou uložené ohromné role sena. Kola o průměru nejméně dvou metrů a asi metr široké. Roste tu spousta druhů konifer, jak by řekl nebožtík tchán. Je zvláštní vidět jehličnaté stromy pohromadě s eukalypty. Modřiny nejsou ani modré, ani stříbrné, ale nádherně zelené. Z živých tvorů je samozřejmě nejvíce ovcí, potom krávy a koně. Na tři miliony obyvatel připadá 75 milionů ovcí.

Podél silnic číhají mraky černobílých opeřenců, kteří zápasí se zdechlinami drobných zvířátek přejetých občasnými automobily. Auta jsou nejočividnější důkaz lidského »pokroku« a jsou živou historií posledních 40ti let. Auta všech tvarů a značek, americká, anglická, ale i zachovalé Škodovky a MBéčka, Lady a jiné zázraky techniky. První fotku si zasloužil domeček na kolečkách, cikánská maringotka tažená koněm a v ní soběstačná rodinka ala hipí. Co jim chybí?

Nad nádhrou přírody jsme vzdychali od prvního okamžiku. Na Mount Cook nám Pán Bůh dopřál, protože po čtyřech dnech mraků a mrholení nás čekalo ranní probuzení neuvěřitelné nádhery. Sluníčko, modrá obloha, bílé ledovce a nekonečné louky s květy lupinek, které na NZ zdomácněly a nejen to, daří se jim tu náramně. Do nádhery bzučela vyhlídková letadélka a o turisty bylo postaráno. Nemohli jsme se nabažít koukandy a pokračovali dál na jih, abychom tu nádhru objeli a viděli jí také z druhé strany. Cestou jsme se zastavovali u domečků se zeleninou, dokonce samoobslužných s nápi-

sem »Jestliže tu nikdo není, posluži si a peníze strč do okénka.« Byla sezona všech bobulí, borůvky, maliny, jahody, ostružiny a výborné kiwi. Ostatní kulinářské zážitky však byly neslavné. Při třetím večerním pokusu se najíst v restauraci, jsem si dala rybu a ono to mělo zase jehněčí chuť. Stejně tak brambory, zelenina a dokonce i ručníky v hotelu měly jehněčí pach. Na co sáhne novozélandský kuchař (rasově čistí potomci angličanů), je nepoživatelné, ale zato jsme se v restauracích na hlavní ulici nasmáli k nezaplacení. Seděli jsme vždy u okna a pozorovali chodce i automobily. Vždycky nějaká babka vystartovala, rozhlédla se vlevo vpravo, nebo jak se to dělá v zemích s dopravou vlevo a pak hurá, úprkem přes silnici. Totéž se opakovalo na druhé straně silnice. Rozhled, úprk a do toho si prdkaly ty antikové rachotinky. Další záchvat smíchu nás přepadl, když nás míjelo osobní auto a uvnitř byl rohatý kozel.

Čím víc jsme jeli na jih, tím bylo podnebí drsnější. Jižní vítr byl hotový severák. Dunedin je roztomilé městečko, kde se čas zpomalil nejméně o 25 let. Dávno zašlá atmosféra nás udivuje na každém kroku. Motely jsou všude a bez výjimky senzační. Čistě jako ze škatulky, útulné, v postelích jsou vyhřívací prostěradla, poležení jedna radost. Většinou máme celé apartmá, ložnici, kuchyňku s kompletním vybavením, ledničkou a tak si můžeme sami kuchtit. Obývací pokoj má barevnou televizi a každý večer jsme koukali a libovali si, že neukazují nic současného. Programy jsou z 90% americké, zbytek anglické a australské, ale i ty jsou na jedno brdo, ala americké. Na tři pokračování jsme shlédli německý film »Das Boot,« z války o německé ponorce. Každý hotel i motel dává hostům na přivítanou láhev mléka a ono je tak dobré, že se jen zalykáme. Na skleněné lahve mají nosiče, drátěné košíky, které stojí kolem chodníků a vchodů

domečků. Často na lahvích leží peníz a mlékař ohlašuje svůj průjezd troubením kravského bučení. Novozélandské zažívání funguje perfektně a konečný produkt zažívání je radost sama, ale to dělá ta dokonalá strava. Zelenina je nabitá chutí, všechny produkty jsou čerstvé a nejlepší kvality, ale jen do doby dokud na ně nesáhne kuchař. Jsou země, kde člověk ztráví čas na záchodě dnem i nocí po požití neodolatelných lahůdek, ale zde pijeme čerstvé mléko, nekvašené víno bez konzervačních přísad, jíme všechny možné bobule, patláme to jedno přes druhé a naše zažívání je perfektní. Když jsem u zažívání, zmíním se také o přísloví »podle záchoda se pozná kultura národa.« Jako celá země, i záchody jsou skromné a dokonale čisté, ne mnoho, zato na mnoha místech. Záchody jsou zvlášť pro pány a chlapce. Asi vědí jak na chlípníky. Nikde nejsou kachlíky, na zemi a na stěnách je buď linoleum nebo umakart. Sprchové vany jsou z nerezového plechu, nikde ani známka po plísni nebo zatuchlině.

Přestože jsme byli uprostřed léta, bylo venku sychravo a nedivil bychom se, kdyby se déšť změnil v chumelenici. Homer tunel vede k jedné z největších scénických senzací Nového Zélandu. Tma byla v tunelu taková, že ani dálková světla nic neosvítila, nebyl vidět konec a úklon byl jak do svážné šachty. Cestou jsme měli trochu představu co nás čeká. V dírách mezi mraky jsme viděli stovky vodopádů a bílých ledovců. Ubytovali jsme se v Milford Sounds v hotelu s výhledem na tu největší senzací a těšili se na příští den s dalšími trpělivými turisty, kteří čekali na ten správný den již několik dnů. Ale pravý den se nedostavil. Spíš naopak. Co jsme viděli navečer, se ztratilo v chumčalcích mlhy a deště. Vyjeli jsme velkým parníkem do fjordů. Bylo nás všeho všudy asi 15 a dvě a půl hodiny jsme se tetelili zimou. Protože přišlo, i ty nejmenší vodopády

chrly vodu a crčelo všude. Vyjeli jsme do Tasmánského moře a předvedli nám pěknou houpačku. Cestou zpět jsme kroužili kolem delfínů a ti se producírovali. Zajeli jsme do funícího vodopádu a obklopila nás vodní tříšť, běloba a hluk. Vrcholky skal měly nový bílý sníh a nám se přibližovaly Vánoce.

Těšili jsme se na vánoční atmosféru, ale jakoby Vánoce ani neexistovaly. Stromečky, pokud byly, jsou zubožené ošklivá koštata. Asi proto, že jsme u protinožců a v zimě mají léto. Špičky větviček jsou v plném růstu a jen se stromek užizne, větve okamžitě splihnou. Ani ozdoby, všechno je jaksi odbyté. Na stromečku místo ozdob visí nafukovací balóny, žádná světýlka, jen řetězy z krepového páru, sem tam nějaká strážka ze staniolu. Není ani Santa Claus, ani Děda Mráz. A to jsme v zemi křesťanské tradice. To Číňani v Hong Kongu se činí jinak. I Jakarta, přestože je z většiny muslimská, má víc vánoční nálad. Nikde ani koleda, jen bílé vrcholky skalisek a ticho. Štědrý den jsme ztrávili v Queenstownu. Našli ubytování, tentokrát to byl byt aspoň pro šest lidí. Dvě ložnice dole, nahoře velký obývací pokoj, kuchyň, terasa a výhled na městečko. Vyrázili jsme do města na nákup i na čumendu. Potřebovali jsme nakoupit potraviny na pár příštích dnů, protože přes svátky je vše zavřené. Na Novém Zélandě je od poloviny prosince do poloviny ledna mrtvo, lidé si berou dovolenou. Hledali jsme místo, kde štedrovečerně povečeříme a skončili jsme v italské restauraci. Hoši se nám dušovali, že mají zaručeně originální kuchyni, ale nakonec jsme museli ten jejich výtvar vydoktorovat kečupem a čili sósem. Stále stejná zkušenost. Ukuchtěné jídlo je k nejdílu. Do téhle vánoční »pohody« začala kvičet skotská muzika a celou situaci zachránila Armáda spásy, která zahrála a zazpívala pár tradičních vánočních koled. Vrátili jsme se do našeho poschodového hní-

zda a bez stromečku přišla nadílka od našich kamarádů. Perský koberec, rozměrů asi 8x12 cm, vánoční stolovací ubrousky, krabice bonbónů, knížka a ovocný chlebiček.

Na Boží hod jsme si dali pohov a do trouby kuře. Venku funělo, ale protože nepršelo vyrazili jsme ven. Šli jsme k lanovce, ale ta nejezdila. Skončili jsme na hřbitově, který byl hned vedle. V tichosti jsme rozjímali a mudrovali. Překvapilo nás kolik lidí zemřelo v dětství, v mládí, deseti letý chlapec se zabil pádem z poníka. Tři padli ve válce. Na mnoha hrobech byla vepsaná naděje a jasná naděje spasených. Stačí pár slov a člověk porozumí.

Cestou jsme se zastavili v několika válečných muzeích. Nový Zéland byl v každé válce a má své padlé na všech frontách. Viděli jsme maličky. Nový zákon, který měli vojáci ve třech různých válkách. Jak byl pěkně ohmataný a opotřebovaný.

Ve válečných muzeích často potkáváme japonské turisty jak září a vypínají prsa u voskových figur válečné minulosti. Jen u stolů kapitulace se nefotografují. Říkáme si jaké by udělali ekonomické zázraky, kdyby nějaký ten ostrov zabrali.

-kas-

## EVOLUCE vs. KREACE

### 09 Chromozomy

Z bible víme, že Bůh nejprve stvořil muže, který neměl sobě rovnou pomoc, proto

uvědl Hospodin na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel místo masem. A Hospodin utvořil z žebra, které vzal z člověka ženu a přivedl jí k němu. Člověk zvolal: "Toto je kost mých kostí a tělo mého těla."

(Gn 2:21-23)

A tu se mnoho lidí potměšile usmívá, sám jsem k nim patřil. Jenže, víte že v každém muži je tak trochu skrytá žena? Muž daleko snáze napodobí ženu než žena muže. Muž může svůj hlas snadno zženštit, žena jen těžko. Muž se raději přestrojí za

ženu než žena za muže. Muž má mnohem silnější sklony k ženské roli a proto i k homosexualitě. Změna pohlaví operačním zásahem z muže na ženu je daleko snazší a častější než obráceně. Tohle jsou jen povrchní znaky. A co vnitřní? Každá buňka prozradí - tohle je muž, tohle je žena! Co dělá muže a co ženu?

V jádře každé buňky jsou chromozomy v nichž jsou geny s veškerým chemickým programem jedince. Každá lidská buňka má 23 párů, tedy 46 chromosomů. Většina vypadá jako hodně otevřené písmeno »V«, takže jeden pár chromozomů dotýkající se vzájemně vrcholem vypadá jako písmeno »X«. V ženské buňce všech 23 párů připomíná víceméně písmeno »X«, protože všechny chromozomy mají podobný tvar. V mužské buňce jen 22 párů připomíná »X« a poslední, 23. pár je nepár, protože jeden chromozom nemá podobu otevřeného »V«, ale podobu krátké nožičky »I«. »V« sedící na písmenku »I« připomíná »Y«. A tak ženu reprezentuje 23 chromozomových párů ve tvaru »X« a muže 22 párů ve tvaru »X« a jeden pár ve tvaru »Y«. Geneticky vzato, vše co je obsaženo v muži, je obsaženo v ženě! Tohle však neplatí obráceně. Ženě chybí Y-ový chromozomový pár.

Když tedy provedl Bůh Adamovu operaci i s narkózou - mráкотou, nemusel nic přidávat, aby vytvořil ženu. Adam dodal všech 23 X-ových chromozomových párů. Muž nemohl být stvořen z ženy, protože žena by nemohla dodat ten jeden, nezbytný chromozom v podobě písmenka »I«, protože ho sama nemá.

Bible není vědecká kniha, ale nikdy vědě neodporuje. Kdyby věda objevila něco jiného, než to co jsme si právě řekli, mohli bychom bibli zahodit již po přečtení prvních dvou stran.

A protože má muž kromě X-ových párů také jeden Y-ový pár, jeho spermie jsou buď ženské nebo mužské. Ženské vajíčko obsahuje výhradně X-ové chromozomy. A tak je to muž, který bezděčně dodává chromozomy,



teré určují pohlaví dítěte. A to prosím kdysi a kdesi, ale i nyní, žena která neporodila syny, byla zavržena nebo utracena.

**Žena zhřešila první:**

*Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost (zde je hřích - touha být vševědoucí jako Bůh). Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní a on též jedl. Oběma se otevřely oči a poznali, že jsou nazí. (Gn 3:6-7)*

Všimněme si, že žena jedla a »nic« se nestalo. Adam jedl, protože se nic nedělo. Ale muž je hlavou, jak říká Bůh, proto celé prokletí padlo na muže, ženu a ostatní svět až když pojedl muž.

Kdysi dávno jsem četl světský článek, že mužská psychická a zdravotní labilita je přičítána Y-ovému chromozomu. I kdybychom ze statistik odstranili smrtelné úrazy, ženy téměř v každé společnosti žijí nejméně o pět let déle. Muž je agresivnější, více válečnický, hrubší, má větší sklon k alkoholu, drogám a trpělivosti také neoplývá. Co mě napadlo není můj dogmatismus, ale jenom nevtrhavá domněnka, která zapadá dokonale do biblického rámce.

Domnívám se, že se Bůh dotkl mimo jiného také mužského chromozomu v podobě malinkého I, tedy Y-ového páru. Muž byl zodpovědný, proto je pravděpodobné, že je nositelem Božího prokletí. To snad vysvětluje proč Bůh vždy sleduje jenom mužskou větev rodokmenů, protože to je asi ta, která přenáší hříšnou povahu.

*Víte, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců (ne matek) nebyli vykoupeni ... (1 P 1:18)*

Proto i rodokmen Marie, Ježíšovy matky, je senzací otců jejího otce. Ježíš, Syn Marie, zdědil po své matce podobu hříšného těla, v žádném případě hříšnou povahu. Hříšná povaha dětí je snad děděna jen z otcovy strany, která má Y-ový chromozomový pár. Kdybychom dědili hříšnou

povahu i z matčiny strany, musel by jí zdědit i Ježíš. Z toho vyplývá, že bezhříšný člověk musí být zplozen bezhříšným Otcem. Otec Ježíše Krista, Duch Svatý musel nadpřirozeným zázrakem stvořit 23 naprosto dokonalých chromozomů v Mariině vajíčku, včetně toho malinkého »I«, které způsobuje Y-ový pár a které přirozeně vždy pochází z otcovy strany. Polovina chromozomů Ježíšova těla pocházela z Marie, vždyt se Ježíš narodil z lidského těla. Bůh nemohl do Marie vsadit už oploďněné vajíčko, v němž by byly všechny chromozomy stvořené nadpřirozeným zásahem. Marie by potom nebyla jeho matka a Ježíš by nebyl Syn člověka. Kdyby polovina chromozomů nepocházela z Marie, potom by nás ani Ježíš nemohl spasit, protože by s námi nebyl spojen lidskostí a nemohl by být druhým Adamem, jak jej nazývá bible. A bible potvrzuje, že Mariiny chromozomy budou zúčastněny na porážce Satana.

*Mezi tebe (Satane) a ženu, položím nepřátelství, i mezi semeno tvé a semeno její (zde jsou Mariiny chromozomy). Ono (Mariino semeno) ti rozdrtí hlavu ... (Gn 3:15)*

Mariino, ženské semeno není nikdo jiný než Ježíš, který skutečně Satanovi hlavu rozdrtil smrtelnou porážkou, tím, že vstal z mrtvých. Někteří rádobývčáci tvrdí, že v Marii nastalo sebeoploďnění, jaké je možné u nižších živočichů a Ježíš byl klon. Jenže tento nesmysl zapomíná na to, že by potom musel být Ježíš ženou, protože Marie neměla Y-ový, mužský chromozomový pár.

Další otázka, která mi vrtala hlavou byla, proč Bůh nařídil Židům obřízku. Lidé tvrdí, že z hygienických důvodů, což můžeme do jisté míry připustit. Obřízka, stejně jako umývání rukou a nohou symbolizuje duchovní očistu. Proč ale taková symbolická očista na tak choulostivém místě? Tam, kde se přenáší hříšná, špinavá povaha člověka, kde mužská spermie opouští otce, je vlastně to nejsymboličtější místo

očistý! Akt početí není hříšný, ale otcova substance je hříchonošič. Proto bible říká:

*V hříchu mě počala matka.*

Bible neříká hříchem mě počala matka. Muž a žena, ač rozdílní v každé buřce, nejsou soupeřící, nýbrž doplňující se partneri. A bible to opět potvrzuje:

*Žena z muže, muž skrze ženu.*

Biblická víra není jen spirituální znovuzrození, ale i intelektuální obroda a probuzení. Uvěříte-li srdcem, že Ježíš na kříži nesl naše osobní hříchy, že v něm a ne v nás spočívá naše spása, budete nejen novým stvořením, ale váš rozhled se začne rozvíjet důsledkem biblické stimulace.

-pst-

## PAVLOVA INSPIRACE

Pavel z Tarsu se stal po svém obrácení apoštolem, Božím vyslancem. Z jazykového hlediska, apoštol, z řeckého »apostolos,« znamená posel z něhož snad každý jazyk odvozuje slovo pro »poštu.« A Pavel je opravdový pošták! Vyslal a doručil nejméně dvanáct biblických dopisů (epištol), které byly zařazeny do Nového zákona. Skeptici přijdou s pochybami proč by měli přijímat osobní korespondenci nějakého člověka a nazývat jí Božím slovem? Proč si vybereme jen dvanáct dopisů? Vždyť jich určitě Pavel napsal víc? Vy i já si můžeme myslet cokoliv. Co si však o sobě myslel Pavel? Co o sobě a svých dopisech tvrdil? Svůj dopis Galátským otevírá slovy:

*Pavel, apoštol povoláný a pověřený nikoliv lidmi, ale Ježíšem Kristem a Bohem Otcem.*

V 1. dopise Korintským Pavel odpovídá na pochybnosti adresátů:

*Nejsem snad svoboden? Nejsem apoštol? Neviděl jsem Ježíše našeho Pána? Nejste vy mým dílem v Pánu?*

Pavel byl bez pochyby poslem, apoštolem Boha. Vždyť viděl i Ježíše, našeho Pána. Pavel měl autoritu v ranné církvi. Pavel byl předurčen ke svému poslání jako každý z nás,

kdo jsme zakotveni v Kristově skále. Nic se neděje chaoticky. Bůh má svůj plán pro každý fyzický i duchovní pohyb. Pavel píše Galátským:

*... ten, který mě vyvolil v těle mé matky a povolal mě svou milostí, rozhodl, se zjevit mě svého Syna, abych radostnou zvěst o něm nesl všem národům.*

Bůh se rozhodl pro Pavla. Nevím proč si vyvolil právě Pavla, ale domnívám se, že Pavlova tvrdohlavá průraznost a zapálenost farizeje jej předučila k nejdůležitějšímu evangelickému dílu, které mohlo být vytesáno jen ostrým dlátem. Bůh miluje neúnavnou lásku a z ní vyvěrající práci.

V dopise Galátským Pavel odhaluje zdroj svých informací, odhaluje zdroj evangelia, které jediné vede ke spáse.

*Vždyť já jsem je nepřevzal od ŽADNÉHO člověka, ani se mu nenaučil od lidí, nýbrž zjevil mi je sám Ježíš Kristus.*

Boží novinu evangelia předal Pavel nezkráceně dál církvím i jednotlivcům. Pavel píše Titovi:

*... abyste měli naději na věčný život, ježž slíbil pravdomluvný Bůh před věky a ve svůj čas zjevil své slovo v kázání, které mi bylo svěřeno z rozkazu našeho Spasitele Boha.*

Pavlova argumentace a logika uchvacuje:

*Naše poselství nepochází z omylu, ani z nekalých úmyslů, ani vás nechceme podvést. Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu ...*

Pavel říká, nekážeme evangelium, které se lidem líbí, ale evangelium, které se lidem nelíbí! Naše novina se líbí Bohu. Kdybychom vás chtěli podvést, jistě bychom kázali omyl a naše nekalé úmysly. A podvést vás, to je to nejlehčí. Stačí kázat, co se vám líbí.

Moje maminka vždy říkala: »Svět chce být klamán«. A je tomu tak. Jako malý kluk jsem tomu moc nero-

zuměl, ale teď v té větě vidím sílu pravdy. V kolicích církvích a shromážděních si mažeme med kolem úst a pláče dojetím nad svým pseudobratrstvím? Kdyby mezi nás přišel Pavel, osprchoval by nás jako tesalonské a řekl něco jako:

Nelžu, proto se vám moje zpráva protiví!" Moje zpráva vás obviňuje z hříchu a odpuštění nemůžete dosáhnout svým vzorným chováním. Odpuštění je vám darováno, bez vašeho chlubného přičinění, darováno skrze Ježíšovu smrt na kříži.

Spásenosná novina, kterou Bůh vyjevil osobně Pavlovi (Pavel si jí nemohl přecíst v Matoušovi, ani Markovi, ani v Lukášovi, ani v Janovi) se stala metrem, jímž se ostatní tzv. zjevení měřila. V dopise Galátským čtete:

Jak jsem právě řekl, a znova to opakuji: "Jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet!"

Pavlova zpráva byla zpečetěna Boží svrchovaností.

Pokládá-li se někdo z vás za pro-roka, nebo za člověka obdařeného duchem, měl by poznat, že to, co vám píšu, je přikázání Páně.

Co si o Pavlovi mysleli ostatní apoštolové? Ti, kteří jej pamatovali jako jednoho z nejzruřivějších pronásledovatelů církve? Učedník Simon Petr potvrzuje fakt, že Pavlovy listy mají Boží autorství. Petr píše:

A věřte, že ve své trpělivosti nám Pán poskytuje čas ke spáse, jak nám napsal i náš milý bratr Pavel podle moudrosti, která mu byla dána. Mluvil tak o tom ve všech svých listech. některá místa jsou v nich těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je přeručují, jak i ostatní Písmo k vlastní záhubě.

Takový výrok pobuřuje. Petr hájí Pavlovy dopisy s ostatním písmem tak, že jejich přeručování vede k záhubě přeručovatelů. Pavel byl vybrán Bohem, aby odhalil a osvětlil starozákonná tajemství Ježíše Kris-

ta. Bez Pavlových dopisů by pochopení Ježíšovy smrti a Jeho zmrtvýchvstání bylo neúplné. Jeho argumentace je brilantní, jeho logika by se měla vyučovat.

Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Mesiáše ukřižovaného.

Úžasné prohlášení. Je ušito na míru, obzvláště pro dnešní dny. Židé jako všichni pobožní lidé nevidí v Ježíši svého obhájce a Spasitele. Pro ně je Ježíš kámen úrazu. Řekové jsou intelektuálové, ti rozumbradují a pochybují bez ustání. Pavel dokončuje myšlenku:

Ale pro povolání, jak pro Židy, tak i pro Řeky je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé.

-pst-

#### RANNÍ MODLITBA

Na úsvitě pozvedám svůj hlas  
stoupá k Tobě vzhůru, Pane můj.

Za klid noci děkuji Ti,  
za odpočinek

Velebí duše má Hospodina.

Pozvedls mne z hlubin ke hvězdám,  
duši poraněnou zahojil.

Raduji se ze Tvé lásky,  
Bože Otče můj.

Velebí duše má Hospodina.

Dej ať ke Tvé chvále ztrávím den,  
ústrky ať snáším s pokorou.

Dej Bože ať slyším Tě  
a ať Tě poslouchám.

Velebí duše má Hospodina.

-Karla - Paříž

#### ČTENÁŘOM

Nemůžeme odpovídat na každý dopis, je to nad naše síly. Čtenáři ve svobodném světě pošlete po přečtení ZOD do ČS známým nebo příbuzným. Někdy ČS pošta nedoručí ani opakované zásilky. Půjčujte si vzájemně chybějící čísla, rozšířte tak řady čtenářů. Hlaste včas změnu adresy. Náklad 3,000 výtisků. Novou adresu oznámíme po Novém roce. ZOD 10 - JKT, listopad 1989.